

Hayal Sayın Adem Hocamın Hayal İsimli Şiirine Nazire

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Eylül 2021

Ilıman bir düş sağanağıdır ısladığım oysaki yerleri kuru sokakların ağzım gibi dudaklarım gibi kuru yerin göğün neferi evrenin her zerresi.

Mevsimlerden metanet.

Asılı olduğum gök kubbeye takılı bir nazarlık gibi içimden okuduğum dualar ve esintisi yüreği üşüten titrek sesli rüzgar.

Bir matarayım belki de bir ömür saklanmış.

Bir mihenk taşı belki de azıcık aşınmış.

Bir iskeletim ben sözcüklerin asılı olduğu ve binanın dışına kurulmuş o devasa iskele iken beni ansızın yere serebilecek.

Yatışan iç sesim.

Yetişen Rabbim.

Hurafeler uçuşan kulak asmadığım.

Sevgiyi katık yaptığım değil en tepeye koyduğum illa ki insanlar:

Delip geçen yüreğimi.

Dar kaldırımlarda seken kuşlar gibi gagaladığım duygular ve hüsrân iken mutluluğu boykot eden ve bir susku üstüme geçen belki de kefesi kırık terazi ya da nefesimi vermeyi unuttuğum kendi içimde boğulduğum...

Günlerden umut...

Günlerden umut, diye gözlerimi açtığım ve yüreğimdeki kıpırtılar aslında mevsimin kısımları ve şiar edindiğim sevgi ve güven duygusu ama her güvenip de sevdiğim insanlara içimi açtığımda bir saniye bile şüphelenmeden içimi altın tepside sunduğum aslında şeytanın sofrasına sunulduğum aklımdan dahi geçmezken.

Dün olan.

Bu güne de eşlik eden talihsizlik.

Yarınlarsa kulağıma küpe olacağına umut tekne de bana eşlik etsin diye.

Sessizlik hâsıl olan ama sevdiğim sevmediğim kim varsa sessizliğin sonlanmadığı.

Belki de benim gibi: sessizce sevsem de bir ömür şimdilerde azıcık yüksek sesle sevmeyi denediğim ama korktuğum ama korkumun üstüne gitmekle büyüyeceğimi sandığım ve birilerine asla benzemediğim gibi öykünmek bile aklımdan geçmezken.

Sanırım iki rol modelimin yerine kimse geçemeyecek ama sevgimi de katlayıp sunarken kucak kucak ve kucaklanmadığımı kucaklanmayacağımı bilsem de.

Kucakta saklı bir kitap belki de beni kucaklayan karşılıksız ve kucaklanmayı bekleyen sefil çocuk yanımda onu kucaklayacak olan da ben iken.

Bir hayalim varsa bu gün ne ki kurduğum şu küçücük hayal?

Bir hayalden fazlası eşlik eden dün ve bir ömür...

Yarınlara dair bir hayalse Rabbimden gerçekleştirmesini dilediğim elbet uzun bir ömre ihtiyacım olduğu ve bir ömrü heba etmenin ertesinde üstüne üstük kendimden başka kim varsa sevdiğim içime yerleştirdiğim sıra asla gelmezken kendimi sevmeye.

Tabi olduğu kurallar.

Diretilen yönergeler.

Koşulsuz emir eri iken göçebe ruhların.

Kardığım duygulardan inşa ettiğim bir cenneti bile çok görmüşken insanlar ve ben hala holiganlar gibi insan sevgimi değil sonlandırmak katlarken nihayetinde aklımın da başıma geldiği:

Tek makam reddetmeyen.

Meramım da O'nda saklı iken.

Dert bitmez madem benden ve tek haiz olan yine O iken.

Ben tüm gücümle severken sonunda anladığım o ibretlik gerçek ne de olsa ne de olsa sevgimle zarar veriyorum insanlara ve bağdaşık olan tüm duygular da askıda kalmışken ve kendime karşı bu kadar acımasız olabilirken insanların da bana acımasından haz etmediğim gibi durduk yere itilmek ya da iftiraya uğramak ya da zan altında kalmak dünyanın bir kuralı belki de...

En büyük hayalimse...

Sevgiyi doğuranın sevgi olduğu kural 1 ile:

Nemalandığım evrenin ve duyguların müridi ve işte çocuk aklımla sevebildiğim kadar insan bulup bir de yetmezken içimdeki sevgiyi hayali arkadaşlarıma pay ettiğim.

Şükür okula gitme yaşı gelip de bir sınıf dolusu çocuğu arkadaş bellemek ve sınıf öğretmenime duyduğum hayranlıkla sevgide kademe atladığım.

Arkası da gelmişken bir ömür ve ben tüm insanları koca dünyayı içime sığdırabilirken...

Bir es vermeliyim burada.

Çünkü içimde yaşayan bunca insan bunca sevginin ertesinde aklım almıyor işte: birkaç insan nasıl oluyor da benim gibi tekil şahıs sevgi arsız bir insanı nasıl kolaylıkla sığdıramıyor yüreğine üstüne üstelik olumsuzluklar yağıyor başımdan aşağı.

Eğitim hayatım boyunca sevmediğim tek insan yoktu çevremde ve ne yazık ki benden haz etmeyen birkaç kişi yüzünden oldukça zor zamanlar yaşadım ama ben ne haindim ne günahkâr ne de düşman.

Biliyordum biliyordum işte dünyaya sevmek için geldiğimi.

Uzun bir süre hatta son birkaç yıl evveline kadar en ufak şüphe duymadım insanlardan:

Kim olursa olsun.

Sınıf arkadaşlarım.

İş arkadaşlarım.

Komşularım.

Tüm akrabalarım...

İstisnalar kaideyi bozmazdı ama hep bendim zarar gören ve zararsız varlığımla sevgiye şerh düşüp içimi de boş bir tabak gibi sunduğum.

Mevsimlerden hüznün bu gün.

Dünse mutluydum hatta bir gün evvel yine mutlu ve umutlu...

Durduk yere harekete geçen oklar aslında bihaber olduğum.

Dedikodu denen olgudan nefret etmişken bazen dedikoduların odağında olduğumu da yeni yeni fark ediyorum üstelik seçkin bir semtte oturmanın yanı sıra biliyorum da bu dünyaya ait olmadığımı ve hiç tanımadığım insanlardan bile zarar görmek beni asla onlara benzetmiyor ve anlıyorum her şeyi.

Değerler öğretilen.

Değer verdiğim insanları en tepeye koyduğum.

Değer görmek ve sevilme ise bir ömürlük hayalim olmuşken...

Şimdi artık tek bir hayalim var ve bu da kendimi en tepeye yerleştirmek en azından sevgi başlığında içimdeki çocuğu ve yetişkin Gülüm'ü kucaklamak öncesinde büyüyen bir metafor bir meteor gibi sevginin ve aşkın da dünyaya hükmetmesi gerekirken aralıksız Rabbime koşuyorum ve O'nun beni sevdiğini biliyorum ve kocaman yüreğimdeki sevginin çoğunu insanlara ve dünyaya vermişken üstelik bir ömür karşılıksız sevmişken sadece O'ndan istiyorum:

Beni sevdiğini bilmenin ötesinde alarmı kendimi sevmeye kurdum ve o alarm çalsa da çalmasa da artık vakit kaybetmeden kucaklayacağım kendimi.

Babamdan sonra dayanabileceğim bir çınarım olmadı bir ömür ama ben herkese gönül gözümle çınar görevi vermişken...

Belki de güvendiğim değerli az sayıda insanı da sevgimle boğdum ne de olsa çınar vazifesi görmek kolay iş değil ama ayakta kalmayı da bir şekilde başardım verdiğim molalarla.

Tek hayalim var Rabbimden gerçekleştirmesini temenni ettiğim ve kim severse beni bir o kadar benden haz etmeyen insanlardan da yana değil artık derdim çünkü kaybedecek zamanım yok artık ve şimdi koşmaya başladım ben ve düşeceğimi bildiğim gibi yine Rabbim kaldıracak beni yerden.

Değer verdiğimin onda birini kendime verseydim biliyorum ki; hayatımın ve her şeyin seyri çok başka olacaktı.

Değerlerimse iç cebimde.

Değer verdiğim tüm insanlarsa yüreğimde en derinde.

Ve şimdi sıra kendimde; kendimi sevip değer vermekte ve bu uğurda verdiğim mücadelenin ertesi o değerli ve sevdiğim insanlardan da vazgeçmeyeceğim belki yine uzaktan belki gizli seveceğim ama...

Değerliyim.

Sizler gibi.

Değerlisiniz.

Ben de.

Kendime yaptığım haksızlığı ise telafi etmek adına bundan sonraki uğraşım elbet Rabbimden başkası da bana yardım edemez.